

Referat fra Skandinavisk Blikk på barn i kunsten. Seminar 7. desember.

Mandag 7. desember 2009 gjennomførte Seanse endags-seminaret Skandinavisk Blikk på Barn i kunsten ved Litteraturhuset i Oslo. Flere hadde funnet veien til huset og foredragssalen "Amalie Skram" denne dagen. Tilhørere var interesserte fra høyskoler og representanter fra ulike organisasjoner og lag som Dramatikkens Hus, Norsk Kulturråd, Kunnskapsdepartementet, Musikernes fellesorganisasjon, Barneombudet, Den kulturelle skolesekken (ABM – utvikling) mfl. Bak arrangementet sto Seanse ved program- og forskningskoordinator Marit Ulvund og Nina Vestby fra Fellesrådet Kunstfagene i Skolen.

Kunstnerisk leder for Seanse, Karstein Solli ønsket velkommen og innledet med å snakke om å se kunst for barn og unge i ulike perspektiv og betydningen av å tilkjenne sitt ståsted, hvor man ser det hele fra, som barn, kunstner, formidler, kritiker eller bevilgende instans. Helene Illeris, ph.d og lektor i billedkunst og visuell kultur, holdt foredraget Kunst som Socialt mødested. Et innlegg som handlet om hvordan samtidskunstens relasjonelle estetikk utfordrer dannelsesidealer som tradisjonelt har vært styrende for museenes kunstpedagogikk. Illeris viste til flere prosjekter gjennomført i København hvor barn og unge i møte med kunstnere har vært med på overskridende og "transformative" prosjekter hvor kunst og det sosiale har gått over i hverandre. Illeris henviste til den franske teoretiker og kurator Nicolas Bourriaud og hans bok Esthetique relationelle som i hovedsak poengterer kunst som sosial utveksling, den sosiale kontekstens betydning heller en representasjon.

Innlegget Kunsten og barnet i Seanses å arbeide ved forskningskoordinator Marit Ulvund gjorde rede for Seanses historie og tilknytning til Høyskolen i Volda samt betydningen av samarbeidet med Møre og Romsdal Fylkeskommune. En rekke kunstproduksjoner har sett dagens lys og blitt utviklet gjennom Seanses Artist in Residence og videre turnert i Den kulturelle Skolesekken. Marit Ulvund understreket det enestående med Seanse som et tverrfaglig senter som inkluderer alle kunststartene når det gjelder kunst for barn og unge. Seanses programmering peker på en tydelig profil med å henvende seg både til kunst-, utdannings- og skolefeltet. De faglige ressurser og utviklingsmuligheter som ligger i Høyskolens nære tilknytning til Seanse har et stort potensial for framtidig utvikling av prosjekter, seminarer og workshops i møte mellom kunst og skole.

Den finske kunstneren og kuratoren Anne Rossi –Horto holdt foredrag om kunstsenteret Annantalo i Helsinki og snakket om sine egne kunstprosjekter for barn og unge. Et av prosjektene hvor hun benytter kasserte og brukte teddybjørner har blitt oppfatta som kontroversielt og skapt offentlig debatt i media i Finland. Utgangspunktet var barn og unge i 12 – 14 års-alderen som satt i verkstedet i Annantalo og bearbeidet de kasserte lekebamsene inn i en ny kontekst basert på oppgaver fra kunstneren. Det kunne dreie seg om mediaskapte bilder som barna overførte til sine uttrykk. "Bamsene" kunne dermed framstå som blodige og horrible og uttrykke noe som voksne ble støtt av. Slik ble Anne Rossi Horto skyteskive for moralsk forargelse med bl.a. påstander om at hun var med på å gjøre barna voldelige. Et interessant prosjekt som bar tydelig preg av kunstnerens erfaring med barn og unge innenfor en klar kontekst. Man så hvordan et prosjekt kan fordreies til noe helt annet når andre voksne blikk uten kjennskap til innsidens prosess projiserer og skaper seg sin egen kontekst og formening om hva det er.

Til slutt holdt lektor, doktor og filolog Anna Lund fra Växjö universitet foredraget Mellan sal och salong. Hun hadde fulgt et landsdelsteater i 3 år og gjort en svært grundig undersøkelse bl.a. ved å intervju publikum, skuespillere og den tekniske staben om hvordan teateret og forestillingen ble tatt i mot. Undersøkelsen omkring teaterforestillingens mottagelse og relevans var ikke entydig positiv for teateret sin del. Publikum som stort sett var barn og unge kunne for eksempel av skuespillerne bli omtalt som "apekatter" og ungdommene på den andre siden kunne være av den formening at teater er for gamle mennesker.

Foredraget til Lund skapte gjenkjennelighet i salen hos publikum fordi hun hadde så mange konkrete eksempler å gi. Selv om hennes konklusjoner om teaterproduksjon for unge ikke bare var av det positive slaget mente oppdragsgiver (teateret i Sverige) at undersøkelsen var viktig for dem, og formidlet at skuespillerne egentlig var litt skuffa over at deres uttalelser til undersøkelsen var anonymisert. De ville gjerne stå fram med fullt navn i undersøkelsen.

Ref: Karstein Solli – kunstnerisk leder Seanse